

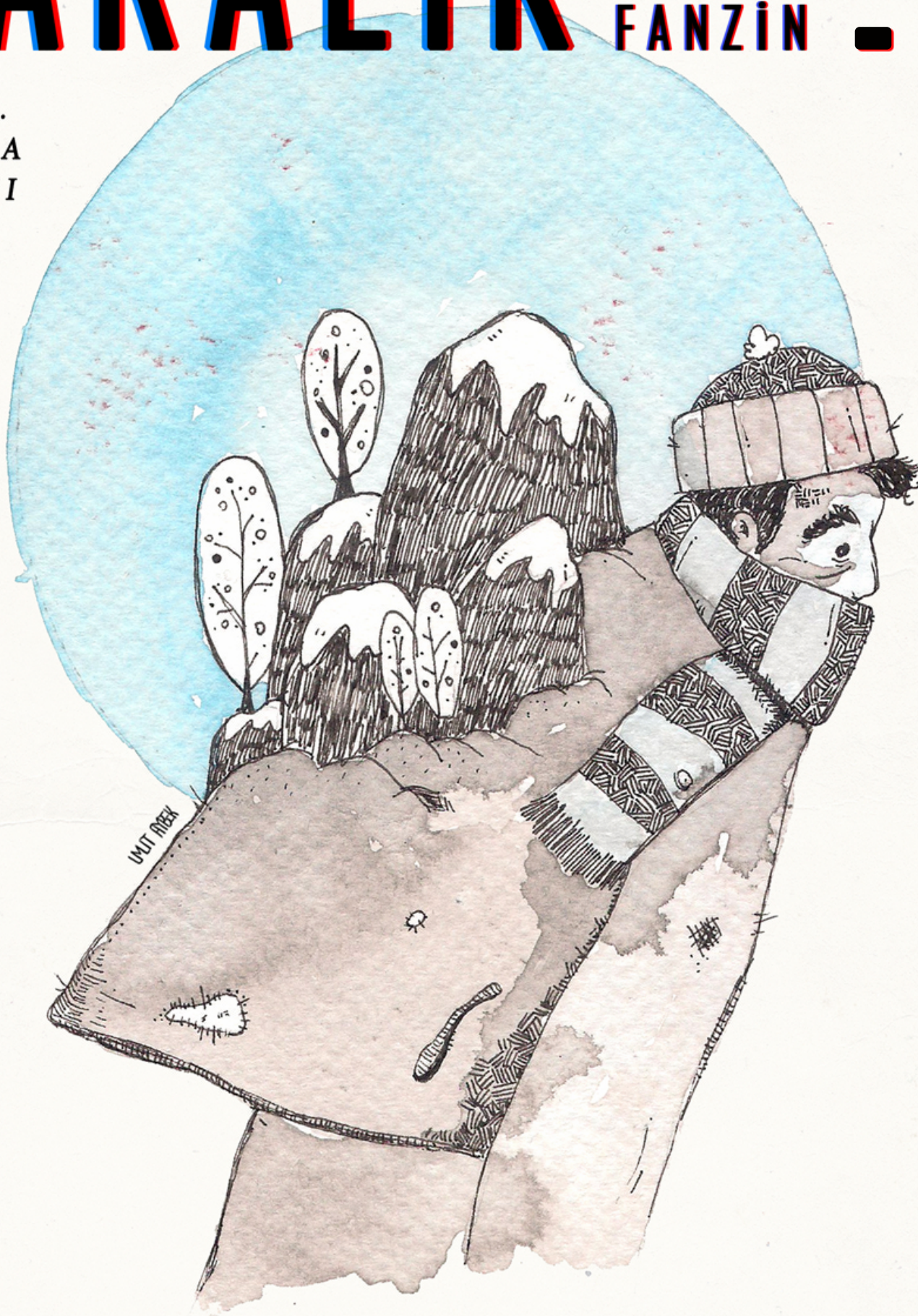

dobby is
a free elf

UNIT
HUBER

ARALIK FANZİN

1.
SA
YI

彼は涙を拭くために3年待った。しかし彼が勇気を出してその公園の角の縁石に戻るには時間がかかりました。彼は桜の木のピンクの葉を見に潜りました。吐き気にぴったりでした。彼は彼女の朝の夢でカモメのことを考えました。それをすべて目で見ていた。彼が話したいと思ったとき笑いのような音を放ちました。彼は目を覚ましました。彼の心は、すべての本が名前のない巨大な図書館の奥にありました。彼はめまいがした。彼の目は長方形を描き、カビの生えた天井の角に触れた。彼は、祖母の鏡の暗い木製のドレッサーに向かって、ベッドの足の壁に寄りかかって少し凝視しました。彼は自分自身を見て驚いた。実際、彼女を驚かせたのは自分の顔を見ることだけでした。彼は鏡を見て、そこに自分の顔があるのかどうかを疑っていました。侵入者が部屋に侵入するときに暗いカーテンを通し

YAZARLAR

SERGEN AKTAŞ

YAREN NAZ AVCI

ÇİZERLER

UMUT AYBEK

İREM YILDIZ

ECENUR NARİN

EDİTÖR

SERGEN AKTAŞ

TASARIM

SERGEN AKTAŞ

SOSYAL MEDYA

📷 aralik_fanzin

Aralık Fanzin Ne'dir?

Aralık Fanzin'in ilk sayısının olduğu şu Aralık ayında, sokakların soğukları ile bürünmüş duygularımızı sizlerle paylaşmanın heyecanı çevremizdeki karları eritmekteydi. Beraber geçireceğimiz bu kısa süre boyunca size; hepimizin hayatının bir parçası hâline gelmiş bir kaç hissi paylaşmak istedim. Edebiyatın kalp atışlarının geçen yıllar boyunca zayıflayıp yok oluşunu seyrettik hep beraber. Bu kaybın anısı için ortaya çıkmış olan "Aralık Fanzin" umarım size geçmişinizden ve geleceğinizden hâtıralar sunar. Kaybedilmiş her kelime için burada kurduğumuz bağları yüceltecek okurlarla birlikte olduğumu düşünerek size şu cümleyi sarf etmek isterim; okuduğumuz her gün kazandığımız duygularda yalnız değiliz.

Bu derginin geleceğinde sizleri bekleyen yazılar, duygular ve düşler yaşadığımız dünyanın göz önünde büyümemiş ruhlarına ait olacak.

İyi seyirler.

V İ T R U V İ U S A D A M I

Gözyaşlarını silmek için üç sene beklemişti. Esmer teni göz yaşlarına rengini veriyordu. Fakat o parkın köşesindeki kaldırıma gelebilmek için cesaretini toplaması zaman aldı. Oradaydı. Kiraz ağaçlarının pembe yapraklarını izlemeye daldı. Bu mide bulantısına iyi geliyordu. O sabah rüyasında gördüğü martıyı düşündü bir süre. Her şeyi martının gözünden görmüştü. Konuşmak istediğinde, ağzından çıkan kahkahaya benzer sesler korkutmuştu onu. Hedefine doğru süzölmeye başladığı anda uyandı. Ter içindeydi. Zihni tüm kitapların isimsiz olduğu koca bir kütüphaneden farksızdı. Aklına getirmek istediği şeyi tek tek arayıp bulması gerekiyordu. Bu durum başını döndürmüştü. Gözlerini ovuşturarak günün ilk uyanık nefesini aldı ve düşünmemeye karar verdi.

Düşünmeye çalıştığı her gün acımasız bir sonla biter olmuştu. Biraz doğrularak yatağının ayak tarafındaki duvara dayalı olan ve anneannesine ait aynalı şifonyere doğru baktı. Kendini görmek şaşırtmıştı. Aslında kendi yüzünü görmekten onu şaşırtan. Yalnızlığın bir uğultusu vardır. Bu uğultuyla sağırlanmış yüzler ve tükenmiş düşler vardır. Bu sessizlik içinde aynaya bakıyordu ve oradaki yüzün kendine ait olup olmadığını sorguluyordu. "Bu yüz bana ait değilse kimin olabilir?" diye düşündü. Yine düşünmeye başlamıştı ancak eskisi gibi değildi bu sabah. Aceleyle dair tek bir iz taşımadan ağır ve nemli yorganını teninin üzerinden kaydırıldı. Koyu kırmızı olan örtülü yatağından çıkıp mutfığa yürüdü ancak bu gün çalıştığı sigorta şirketindeki işine gitmeyecekti. Sabah kahvaltısını yapmadı. Gözleri yarı açık bir şekilde kahve makinasının düğmesine basıp ceketinin cebindeki sigara paketini aldı. Önceki gün kirpiklerini ocakta yaktığı için sigarasını her zamankinden daha temkinli bir şekilde yaktı. Kahvesini sigarası ile aynı anda bitirdi. Evden çıkarken ahşap kapıyı kilitledi, işten ayrılmaya karar verdi ve ellerini ceketinin cebine koydu. Ellerini gerekmediği sürece çıkarmazdı.

Serince bir esinti ceketinin kollarından içeri süzöldü yürürken. Tüyleri, özgürlüğünü arayan bir halkın ihtilâli gibi yükseldi bedeninden. Bu ürpertiye omuzlarını silkerek boynunu kapatan bir hareket ile attı üzerinden. Yürümeye devam etti. Her zamanki buluşma noktasına iç güdülerini sayesinde düşünmeden gidebiliyordu. Yüzündeki ifadeleri; çatlamış ve zamanla rengi solmuş bir heykel gibi dikildi o kaldırıma. Geçmişten düşen bir gölge gibi karşıladı onu. Yine oradaydı. Bahar güneşinin altında dümdüz dikilmiş ve hareketsizdi bedeni, gözleri dışında. Yukarıda tüm masumiyetiyle duruyordu gökyüzü ve suçlu bir yer-yüzüne indirdi bakışlarını. Kırılgan bedeni bu iki düzlem arasında havada asılı kalmıştı. Oysa ki zihni kelimelerle dolu bir denizde yüzüyordu ve ona kana susamış bir köpek balığı gibi vahşice saldırırdı kendi ismi. Adının anlamı "camekanlı vitrin" manasına gelmekteydi. Bu ismin onun hayatında temsil ettiği şeyleri aklından geçirdi. İnsanlar onun ne denli başarılı olduğunu konuşurlardı ve her seferinde takdir ederlerdi yaptıklarını. Parmakla gösterilirdi. Çalıştığı iş yerinin tüm basamaklarını tırmanıp en kıdemli konuma gelmişti. İsmiyle bununla çok ilintili olduğunu düşündü. İnsanların gördükleri şey o vitrinin içiydi ve kimse vitrinin kendisine bakmazdı. Kendisini baldıran otu motifleri ile işlenmiş oyma bir ahşap vitrin olarak düşündü. Emin bir şekilde "Evet, böyle olmalıydı" diye geçirdi aklından. Geri zihninin dışında ki düzleme döndü. Kiraz ağacının yaprağında yansıyan ışık ilişti gözüne. Derinlerine doğru ilerlemeye başladı. Bu onu varlığına döndürmüştü ve hareket edebildiğini hatırladı. Bu hüznü bedeninden süzölmeye başladı. Yanaklarından, ses tellerine oradan omuzlarına dağıldı ve kollarından aşağı doğru ilerledi sertçe yumruk yaptığı ellerine. Onları çıkardı ceketinin cebinden ve ellerine baktı. Avuçlarının içindeki ısının hızlıca kayboluşunu izledi. Bakışları parmaklarının ardına ilişti ve kaldırımın dibinde biriken suyu fark etti. Hiç beklemeyişi bir anda kendi yansıması ile karşılaştı. Her şeyi o an anımsadı.

Bakışlarını kendi gözlerinden kaçırdı. Dengesi bozulmuştu. Boşluğa düşer gibi olup durakladı ve tuttu kendini. Dayanamayacak gibiydi. Derin bir nefes alıp göz kapaklarının ağırlığına teslim oldu. Hayatı kapalı gözlerle görmeyi denedi. Bulunduğu parkın canlılarından oluşan orkestra, bir parçayı bitirmiş ve öbürüne geçiyordu. Kırangıç konçertosu sayısız yaprak tarafından ayakta alkışlanıyordu.

“Mükemmel bir eser.”

Kuzgunun bu gürültü arasından seslenmesine açtı gözlerini. Kuzgunun yerdeki dalı alıp yuvasına götürüşüne tanıklık etti. “Tanrı olmak bir başarı mıdır?” diye geçirdi kuşun kanatlarından. “Tanrı, yarattıklarından ötürü kendini başarılı hissediyor muydu?” diye düşündü. Belki de başarı kuzgunun ağzındaki ağacın dalıydı. Bu dal üç sene önce kırılmıştı. Düşüncelerini serbest bırakmasının zamanı gelmişti artık. Tüm kokuları derin bir nefes ile çekti içine ancak tek ayırt edebildiği koku kıyafetlerinin üzerine sinmiş sigara kokusuydu. O an döküldü avuçlarına damla damla o noktada en son durduğu zaman yaşananlar.

Her zamanki yerde buluşmayı kararlaştırmışlardı. Kahvaltısını yaptıktan sonra ceketini geçirdi üzerine ve ahşap kapıyı kapattı ardından. Her şey uyum içindeydi o gün; kaldırım kenarından çıkan otlar, her sabah sigarasını aldığı bakkal amcanın gülümsemesi ve sokaktaki yeni doğmuş kediler. Her şey mükemmeldi. O hariç. Yürürken ceketinin fermuarını açtı, parktaki kaldırıma gelip sigarasını yaktı ve dumanıyla kirletti bu harmoniyi.

Uzaktan gelen “Selam!” kelimesini duydu. Yüzünü sözcüklerin geldiği noktaya doğru çevirdi. Kocaman bir gülümseme bekliyordu onu, tüm içtenliğiyle. İki adım attı ve sarıldılar.

"Midem bulanıyor" diye mırıldandı. Geri çekti kendisini.

"Lütfen artık içmesen şu sigarayı. Kimyanı bozdun hepten. Her içtiğinde midem bulanıyor zaten. At hadi." diyerek elleriyle onun yüzüne dokundu. Sonra sırtını ovalamaya başladı ve devam etti konuşmaya.

"Anneannem: Beni midem bulandığı zaman kiraz ağacının pembe yapraklarını izlemeye götürürdü. Bahçesinde kocaman bir kiraz ağacı vardı, bana onu küçükken kendi babasıyla diktiğini anlatmıştı. Bu park bana anneannemi hatırlatıyor. Hadi biraz izle! Midene iyi gelecek". demişti ama o kulak asmadı. Sigarasını içmeye devam etti.

"Seni izlemeyi tercih ederim. Bana iyi gelen şey sensin." dedi. Yeniden o koca gülümseme belirmişti gözlerinin önünde. Her zamanki gibi mükemmeldi dudaklarının tadı. Gözlerini açtı ve öptüğü yere baktı. Bakışlarıyla orayı kirlettiğine inanıyordu ve kapattı gözlerini tekrardan.

"Annenler nasıl? Yolculuğun rahat mıydı?" Böyle soruların cevabını, gerçekten duymak için değil de karşısındaki insanın, hayatıyla ilgilendiğini düşündürmek için sorulduğunu inanıyordu. Cevabı dinlemedi.

"Anladım, güzel."

"Ne geçiyor aklından? Yine kafan burada değil."

"Bilmiyorum, koca bir kitaplık var gözümün önünde."

"Nasıl yani, anlamadım." dedi. Koca gülümseme yerini endişeli ve meraklı bir ifadeye bıraktı.

"Daralıyorum her şeyden."

"Sen beni ne kadar seviyorsun?"

"Düşünme böyle şeyleri, sorma."

"Şimdiye kadar hep seni ne kadar çok sevdiğimi ve seni destekleyip takdir ettiğimi düşünürdüm ama senin beni sevip sevmediğini hiç düşünmedim."

"Böyle yapma lütfen. Konuşmayalım bunu."

"Bana her zaman dürüst oldun. Yalan söylemeyeceğini biliyorum. Beni seviyor musun?"

"Bilmiyorum. Bilmekte istemiyorum bu sorunun cevabını."

"Pekâlâ, öğrenelim öyleyse." dedi gözlerini iyice açarak. Bu sözün ondan duyacağı son söz olacağının hiç farkında değildi.

"Ellerimi hissedemiyorum. Buz kesmiş gibiler. Hiçbir şeyi tutamıyorum avuçlarımda. Düşüncelerim de fışkırıyor gözlerimden. Avuçlarımla içiyle kapatıyorum gözlerimi ama tutamıyorum, düşüncelerim delip geçiyor her şeyi. Bense olduğum yerde çakılı kalmış durumdayım. Nehrin içindeki koca bir kaya gibi yosun tutuyorum. Son zamanlarda duvarların içinden geçemeyen bir hayalet olmuşum. Kapana kısılmış hissediyorum. Bunun nedenini bilmiyormuş gibi yaptım ama çok iyi biliyorum. Yine kandırdım kendimi. Her şeyin böyle yolunda gitmesi beni çok korkutuyor. Bu bütünlüğü olduğu gibi bırakıp gitmek istiyorum, bedenimi burada bırakıp gitmek. Kaybolmak. Yalnızlığım beni yalnız bırakmıyor. Seninle ne kadar güzelleşiyorsa dünya, benimle bir o kadar bataklığa dönüşüyor. Ne aslında, biliyor musun? Kendimi bildim bileli ölümle satranç oynuyorum. Bir insanın kendi bedeninin varlığını hissedememesi nasıl bir duygudur biliyor musun? İnsanın varlığı nedir ki zaten ya da varlığın kendisi. O varlığı tecrübe edecek bir gözlemleyici olmalı. Yani bir varlık üzerine bilinciyle onu kavrayıp algılayabilecek bir olgu olmadan o varlığın kendisi de olamaz. Benim gibi. Var olamıyorum bir türlü. Aradığım şeyi bulamıyorum. Bu olmadığını biliyorum." Ağzı kurumuştur tamamen. Konuştukça ayakları yerden kesiliyor ve çelimsiz vücudu hafifliyordu. Bu biriktirdikleri onda tüberküloz etkisi yaratmış ve gitgide zayıflamıştı. O anda zihnindeki kitapların hepsi önünde açıldı.

"Ben cinayet işledim. Öyle olduğuna inanıyorum. Üzerime bulaşan kanı silemiyorum. Yıkansam da geçmiyor. Doğduğum andan beri üzerimde taşıyorum bu lekeyi. Şu an kar yağsa ve tüm bedenimi örtse o sıcaklığıyla. Günahlarımı kapatsa beyaz masumiyetiyle tüm siyaha boyanmış düşüncelerimi. Yürüyorum, düşünüyorum, konuşuyorum ve sana sarılıyorum ama hayatta olduğuma inanmıyorum. Fakat sen de benim için yaşıyorsun beni. Bu katili senin varlığın tutuklar ve hapseder bedenine. Son günlerimi sende hapis olarak geçirebilirim diye düşünmüştüm. Artık biliyorum ki yanılmışım. Sen her şeyi doğru yapıyorsun. Tek bir şeyle suçlayamıyorum seni. Çok denedim seni suçlamayı bunu sen de biliyorsun. Benim bu özgürlük peşindeki ölü bedenim burada da duramıyor. Her şeyin kaybolmasına ihtiyacım var."

Gözleri dolmuştu ama bunun farkına varamadı. Bir süre sessiz kaldılar. Bedenlerini kırlangıç sesleri çevrelemişti. Hissizliğin çığlıklarıydı yüzündeki sert ifadeler. Derin bir nefes alıp, devam etti.

"Neden beceremiyorum bunu ve kalamıyorum seninle" diye sorguluyorum her an kendimi. Bu düşünceler çok canımı yakıyor. Ne olurdu cevabını bilsem? En başta ben kimim bilmiyorum. Hiç kimse olamıyorum. Ne seninim ne de kendimin. İşte bunu biliyorum. Bu dünyaya geldim ve bir gün öleceğim. Başlangıç ve sonun arasındaki zamanla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Nereye gitmeliyim ne yapmalıyım ne ile mutlu olmalıyım bilmiyorum. Böyle bir sınırlama olması bana uymuyor. Her adımında etim kemiklerimden çürüyerek düşüyor." Gözyaşlarından bir tanesi işaret parmağına düştü ve yanaklarındaki ıslaklığın farkına vardı.

"İşte bu gözyaşlarımı silmeyeceğim. Sen nefes aldığın sürece silmeyeceğim onları. Tüm yaşamım boyunca normal hissetmek istedim ama şimdi biliyorum ki benim normalim bu. Kendimden vazgeçeceğim. Lütfen sen de git ve mutlu ol. Benden uzaklaş ve bana nefret duy. Yeter ki mutlu ol. Nasıl bir his bu bilmiyorum ben ama yaşa sen bunu. Bak işte bu çok canımı yakıyor. Yalnız kalmam gerektiğine karar verdim. Dünyada bataklığı kurutacak bir şey yok. Seni ne kadar yanımda istesem de, kendi bencilliğimin zincirlenmesinin etkilerine artık yenik düşmeyeceğim. Seni alet edemem bu yalana. Benim için bu bir galibiyet."

"Bizim için." diye düzeltti kendini ve her şey mükemmel bir sessizlikle bekledi onun vereceği cevabı ama önündeki tarif edilemez bir görüntüyü. Buna daha fazla dayanamadı. Beklediği cevap hiç bir zaman gelmeyecekti.

"Pekâlâ. Her şey için teşekkürler. Kendine iyi bak."

Ezilmiş sigara paketinden bir dal çıkardı ve yaktı Zipposuyla. Üfledi dumanı yukarıya doğru. Artık gökyüzü de kaybetmişti masumiyetini. Arkasını dönüp iki adım attı ve kasmaya başladı. Kafasını kaldırdığında kimse yoktu etrafında. Soluklandı. Zipposunu cebinden düşürmüştü ancak almaya yeltenmedi. Bir martı, kusmuğundaki parçaları yemek için ona yaklaşmaya başladı. Bu olay onu fazlasıyla tiksindirmişti. Ellerini ceketinin cebine sokup hemen uzaklaştı oradan. O parkın kaldırımında her şeyini bırakarak.

Sergen Aktaş

Çocuğun kafası çok karışık
Anlamak için senin güzelliğini
Gözden geçiriyor tüm düşüncelerini
Sokakta insanların ona baktığını düşünüyor
Seni sevmek ne değiştirmiş olabilir?
Anlam veremediği bir şeylerin olduğunun farkında
Bir sigara yakıp düşünceye dalacak ve
Bu gece de aklında sen olacaksın
Ne yapmalı bende bilmiyorum artık?
Hayatını tamamen sana göre şekillendirebilir
Çok iyi biliyorum bunu
Sen de dertlisin bu konuda
Ama olsun, insanlar anlamasın
Anladıkları zaman konuşurlar
Kırmızıyı kan sanarlar
Ve seni katil yaparlar
Güllerini de kanıt
Olsun bırakma yine sen onu
Öp onu sevgisinin taze ve temiz yüzünden

Ruhuma dâir hey şeyin anlamını yitirmesini izliyorum
İçinde kaybolduğum bu tablo var
Görüyorum, boş gözlerle bakan kafatasını ve elinde ki asayı
Tablonun sağ tarafındayım ve bekliyorum
Gökyüzünden silinmeyen bir leke gibi
Kafamı kaldıramaz oldum
Topraktan başka dostumda kalmamış gibi
Zamanın akışıyla bakışıyorum ve bekliyorum o anı
Seni bekliyorum
Haçlı pelerinin altına sığınacağım o sessiz zamanı
Soğuk kollarınla sar beni
Gülümseyişime tanıklık et

UÇURUMLA YUZLEŞMEK

“Uçuruma uzun süre bakarsan uçurum da sana bakar.”F.Nietzsche

Bembeyazdı her yer, kar gibi değil ama. Uçsuz bucaksız bir toz yığını gibi beyaz, hem hacimsiz hem de inatçı, erimenin kendisine karşı. Ağzını açıp tarif etmeye kalktığında ne dar diyebilirdin ne geniş, ne dokunabilirdin ne işitebilirdin sonsuzluğunu. Hatta o kadar tahmin edilemezdi ki bu yapı, sonsuzluğun kendisini haksız çıkartırdı zira o bile bir ölçü birimiydi zaman zaman. Søren’e gelirse, o da bir haberdirdi nerde olduğundan, bir şeylerin ortasında mıydı köşesinde miydi bilmiyordu ama tabii bir teorisi vardı kendine göre. Kocaman bir zarın içindeydi ve tüm varlığı 8 yaşında bir çocuğun oyun oynarkenki bilinçsiz kararlarına bağlıydı. O denli tahmin edilemez, kuşku dolu ama sonsuzdu ki her bir hamle, sadece bu tarif bile özetliyordu bir zarın içine hapsolmuş bir hayatı; suçluluğun derinliği kadar tahmin edilemez, benlik kadar kuşku dolu ama anne sevgisi kadar sonsuz.

Ayağa kalkmayı denemedi bile. Dizlerini karnına çekti ve gördüğü şey karşısında hayrete düştü sadece. Ellerine, kollarına, yüzüne çarpan hava asılı kalmıştı etrafında. Öyle dingin bir ağırlığı vardı ki, insanın içini ağzına kadar dolduruyordu, bir şeyle ya da biriyle. Soren'in yüzünde kurnaz bir tebessüm belirdi, hissettiği memnuniyet teselli ediyordu her bir hücrelerini. Eğer evrenden harekete geçmek için bir işaret bekliyor olsaydı, işte bu an şüphesiz o işaret olurdu ; tabii bunun için biraz geç kalmamış olsaydı. Bir anda, fotokopi odası havasını teneffüs etmekten yorgun düşmüş, bu-zülme nasırlarla karşılık vermiş bir el dağıttı tüm havayı. Artık tek görebildiği koca bir is bulutuydu.

CLEM: Biliyor musun Soren? Her şeyi gördüm, her bir yüz ifadesini ; korkusu mimiklerine sinmiş birçok yüz, merak ve şüphenin içiçe geçtiği çocuk simaları ve belki bu ikisinden de çok, eşsiz bir hezeyan türü. Ama böyle bir tebessümü ilk kez görüyorum, aslına bakarsan ikinci kez. Evrendeki ilk kuş parmaklarının arasında ilk adımlarını attığında ben de böyle bakmıştım, kırılğanlığına al-dırış etmeden bana bir şey öğretebilme itaatkarlığı muazzam bir öfke uyandırmıştı içimde, hatta onu avcumun içinde o an sıkıştırabilir, tüylerini ufalayabilirdim ama yapmadım. O an annen ne yaptıysa, ben de onu yaptım Soren çünkü hep bir galip vardır, ya o ya sen.

SOREN: Bu fiyakalı tirattan bir ders çıkartmam mı gerekiyor? Çünkü eğer amacın buysa, tıraş losyonunun kokusu kendisinden önce gelen, grinin yedi tonunu içinde barındıran, takım elbisesi kendisine iki beden dar gelen, kemikgözlüklü, elleri cebinde gezen pırlıl pırlıl bir herif olman gerekirdi öncelikle.

Clem'in yüzünde en ufak bir mimik bile oynamadı,sınırları zorlanmış görkemli bir dağ gibiydi,sanki ufak bir balta darbesi püskürmesine yetecekti.Ama durup düşününce,-sabrını korumanın daha isabetli bir karar olduğu gün gibi ortadaydı.Belki de cidden beklentisinden düşük bir giriş yapmıştı bu defa.

CLEM: Nefes alabilmesi Wachowski kardeşlere bağlı bir Ajan Smith bekliyordun yani buraya düştüğünde. Burada Ajan Smithler yoktur Soren, tek bir Wachowski vardır. Bana Marlowe'danbahset,şimdi.

Soren gürültülü bir kahkaha patlattı,gözlerini olabildiğince geriye devirdi ta ki kaskatı bir sis göğüs kafesini sarıp,süzülerek gırtlaklağı doldurana kadar.Sanki kilitlenmiş dişleri korunaksız bir kale duvarıydı ve bünyesindeki tüm sırlar,tüm kelimeler aç tilkiler gibi; bilinçsiz,kan kokusuna bağımlı gencecik askerler gibi ona karşı birleşmiş,duvarlar itekmeliyorlardı.Yapması tam yüz yirmi gün sürmüş taşlar,kıçıkırık bir dürtü karşısında pamuk ipliğine dönüşmüştü.Daha fazla dayanamadı kale duvarları,yıkıldı birer birer tüm taşlar.Kekelediği kelimeler boğazında bayır aşağı yuvarlanan bir kar kütlesine karıştı,çığ gibi büyüdü ve tam da bu yüzdenhakim olamadı diline.

SØREN:Marlowe, yıllar önce pencerenin önünde bulduğum yavru bir kargaydı. Yağmur ıslatmıştı sokak lambalarını, kaldırımları, çatıları hatta evsizleri ama onun kapkara gövdesine bir damla bile isabet etmemişti sanki. Ufak bir çakıl taşı bağlıydı bir ayağına; her havalanmaya kalktığında, önce tökezliyor sonra da düşüyordu. Görünen o ki sayısız kez denemişti bunu zira ayağı kırılmıştı. Ne haddimeydi bilmiyorum ama iyileştirmeye çalıştım, kendi dizindeki yarayı görünce ağlayan bir çocuk için epey de ağır bir yükü. Avuçlarımın arasına aldım, doğruca anneme götürdüm. Kırığın etrafını sıkıca bağladı, itibarsızlaşmış hissetmiş olsa gerek dikkatli bakmayı kesti etrafa. Onu geniş bir kafese koydu annem, ne verirsek verelim sadece yaşamasına yetecek kadar yerdi. Ah geceler! Geceleri en kötüsüydü, ardı arkası kesilmeyen, kulak tırmalayan bir kazıma sesi... Bazen yalvarırdım ona, uyumama izin versin diye. Daha da sert kazırdı ama aşındıramazdı kafesin tellerini. Sonra bir gün tamamen kapattı gözlerini. Ayağını iyileştirmiştik belki ama içinde başka bir şeyi kırmıştık: uçmak, yaşamak şevki belki de. Öldüğünden emin olduğumda kafesin küçük kapısını araladım ama işte ordaydı. Kanatlarını öyle bir açtı ki kalbi kalbimde atıyordu, onunla beraber ben de uçuyordum gözlerim sımsıkı kapalı. Niye bilmiyorum tutmaya çalıştım, annem de görsün istedim belki de. O sırada derin bir çizik açtı elimde, hala gazi gibi hissederim kendimi gördükçe. Sanki şu koca hayatımda bir mücadeleye göğüs germişim de yaralarını bir zafer nüshası gibi taşıyormuşum gibi. Her neyse gereksiz detaylar bunlar. Ben o hayranlıkla karışık huşu arasında annemi görmedim ama o tek eliyle yakalamıştı Marlowe’u tam boynundan, o da direnmeyi tamamen kesmişti görünüşe bakılırsa. Tüm haykırışlarıma, nefesimi kesen hıçkırıklarıma rağmen; onu eski farelerimden birinin kafesine kapattı. Çok daha dardı bu kafes, bir hakaret kadar yoğun, en az o kadar küçük düşürücüydü. Sanki içindekinin dilini, gözlerini bağlayan bir hastalıkla sarılmıştı çepeçevre. Onun mahkumiyetinde ben daha mahkum hisseder olmuştum. Yavaş yavaş önce kazımayı bıraktı, sonra yemeyi, uçmayı en son da bakmayı tümünden. Gözlerini kapattı, öyle sıkı kapattı ki annem zaman zaman kargaların da kış uykusuna yattığını düşünür oldu ama ben anlamıştım. Gözlerini açtığında gördüğü mahkumiyet kanına karışmamıştı henüz, gerçekliğe indirdiği perdenin gerisinde bir cennet yaşıyordu, orda nefes alıyordu artık. O an o kadar özendim ki bir başkasının hayatına, ben de gözlerim kapalı yaşamayı denedim ama dünya o yaşlarda rafa kaldırmak için çok renkli gelirdi gözüme. Yine de onu izlemek, eşsiz bir büyülenmişlikti, kanımı kaynatırdı. Bir sabah uyandığımda artık yoktu. Annem kaçtığını söyleyip durdu ama ben inanamazdım bu gökyüzüne geri dönüş sığınağına, ayıpladım her geçen gün. Gerçi ayıplanacak çok şey var bunun dışında da. Ben varım mesela, annem var. Onu pencerenin kenarına koyup aklını çeldi! Hiçbiri... bunların hiçbiri olmazdı eğer kanmasaydı sonsuzluğuna gökyüzünün. Daha sonsuz şeyler var, yemin ederim var. Beklemek gibi mesela, binlerce yıl yaşayacak bir karganın hayatının bir bölümünde olsun tekrar o pencerenin önüne sığınma riskini göze alabilecek olmasına kendini inandırarak beklemek. Dediğim gibi, utanacak çok şey var; eğer başlarsan utanmaya.

Yüzü öfkeyle alev almıştı Søren’in sonrasında ise o küllerden yepyeni bir mahcubiyet doğuvermişti. İnanamadı dilinin keskinliğine. Hayal kırıklığı bu olsa gerek.

CLEM: Gel, yürü benimle.

Ayakları yerden kaldırdı Søren'i, adeta dili adına af diliyorlardı ama nedense affedemedi bu küstahlığı. Bambaşka bir sarhoşluğu vardı bu adımların, her bir eklemin hissizliğinde sırtüstü yüzer gibiydi. Bir saniye için de olsa içinde canlılık adına ne kaldıysa, onu özledi. Kanatlara ihtiyaç duymadan uçar gibiydi ama nereye? Kim bilir...

SØREN: Nereye doğru ilerliyoruz? Hem ne bu hız, yetişmen gereken bir yer varsa-

CLEM: Sen, Søren, epey komik bir yabancısın. Aslına bakarsan, ilerlemiyoruz ve hayır benim hiçbir zaman bir yere yetişmem gerekmiyor ki bu biraz öldürüyor hevesimi gerçi fotokopici bir memurun tekiyim ben, birkaç parça can sıkıntısı benim için ideal bir iş modeli. Senin içinse aynısını söyleyemem zaman küçük kum taneleri gibi akıyor avuçlarının arasından, nasıl yakıştırıyorsun kendine bu cinayete görgü tanığı olmaktan başka bir bok yapamamayı, anlamıyorum.

Søren'in yüzü ekşidi, anlamlandıramadığı bir girdabın içinde oradan oraya savruluyordu.

CLEM: Tabi ben daha tecrübeliyim konu zaman olduğunda, sizlere tarif edilemez bir yoğunluk gibi geliyor ki bu karmaşaya ben sebebiyet verdim sanırım. Asırlardır övgü duyuyorum Søren, bitmek tükenmek bilmeyen bir övgü şelalesi. Ancak, her yüz yılda bir hikaye anlatıcısı olarak sağlam eleştiri darbeleri aldığım oluyor ve büyük küstahlık belki de ama kulağıma daha değerli gelmeye başladılar. Mesele şu ki : evet ilerlemiyoruz ama ilerlememek geri gitmek anlamına gelmiyor. Bir konuda haklıydın, sonsuzluk da bir ölçü birimidir ama ölçebilmek için olabilecek tüm köşeleri, tüm uçları bulman gerekir. Eğer bulamıyorsan, ne fark eder ki? Ama dikkat et, her köşe bir uçurum sayılır, gerçi bunu sana anlatmak ölüm döşeginde bir adamın son şakası gibi. Komik olmasa bile gülmen gerekiyormuş gibi hissettiriyor ve ben gülmekten çok yoruldum.

Søren ustalıkla, soymak için girdiği evin çocuk odasında bir ayna görmüş gibi suçlu hissetti, sanki kaçmak için beş, on saniyesi kalmıştı da gözünü aynadan alamıyordu. Üstelik ev sahibi de affetmişti onu, yakalanmayı bile beceremeyen bir yüz karasıydı artık. Çakıl taşları bağlanmıştı ayak bileklerine sanki.

SØREN: Dur, bak açıklayabilirim, tamam mı? Bana bir tek sen yardım edebilirsin, yalvarırım bırakma ellerimi.

CLEM: Nasıl açıklayacaksın Søren? Kendine birkaç milyon versiyonunu anlattığın açıklamadan mı bahsediyorsun? Aa, bir saniye yoksa ayakların kapıdan dışarı birkaç adım atmak için yalvarırken kapıya taktığın o ikinci kilide anlattığın hikaye mi asıl açıklama? O haykırışlar yukarı doğru dalgalar halinde yolculuk ederken epey detone bir yansıma yapıyor, güven bana. Bir kez olsun, korkma gözlerini açmaktan, konuşmaktan. Onu neden öldürdün Søren, söylesene, neden?!

Søren vücudunun yükü altında ezildi, karnına bir yumruk yedi sanki, öyle yoğun bir demir tadı vardı dilinde. Düştü geriye doğru, uçsuz bucaksız düştü. Clem'in sesi ise uzaklaşıyordu gitgide ama kahkahalar duyuluyordu inceden inceden. Okyanus kadar derindi bu düşünüş; bir ucunu, bir köşesini arıyordu Søren ta ki şu son sözleri duyana dek.

CLEM: Yetişmen gereken bir yer var Søren, bir randevu. Biliyorsun, uzun zamandır bir bekleyenin var.

ROSEMARY duvarlarını maviye boyadığı evinde; işlemeli, vizon sehpasına son bibloları da yerleştirirken saklamak istemediği bir gülümseme vardı yüzünde. Siyah buklelerini bir kalemle toplamış, baktığı manzaradan duyduğu memnuniyet karşısında, bir coşku seline dalmıştı. Daha yeni uçmayı öğrenmiş bir kuşun gururu halimdi vücuduna. Bu yepyeni bir hayattı, geride bıraktığı o kör yaşıtıysa... besbelli gerideydi işte. Şimdi ise kendine süt ve bal katıp bir solukta değil, yudum yudum içeceği bir çay hazırlayacaktı. Böylece pencerenin önüne oturabilir, bulutları izleyip onları çeşitli hayvan şekillerine benzetebilirdi. Resmedilmeye değer bir an olacaktı bu, kendinden emin bir refah. Birden bir patırtı duydu apartmanın merdivenlerinde. Hızla kapıya doğru gitti, açtığı anda ayakkabısının topuğunu elinde tutan sarışın, bembeyaz yüzlü bir kız gördü, Acı içinde olmalıydı zira ayak bileğini ovuyordu.

ROSEMARY: Hey, merhaba! Çay demlerken bir gürültü duydum, kontrol etmek istedim. Yardıma ihtiyacın var gibi duruyor, ne oldu?

MARTHA: Ah, evet, teşekkürler. Sen yeni taşınan kız olmalısın, hayranın sayılıyım. Bu çıtkırıldım görüntünün arkasında gerçek bir Herkül var. O eşyaları bir bir nasıl çıkarttığını gördüm, resmedilmeye değdi.

ROSEMARY: Sen bunu nerden biliyorsun?

MARTHA koca bir kahkaha patlattı. Bu sırada ROSEMARY evinden ilk yardım çantasını alıp MARTHA'nın yanına döndü.

MARTHA: Şuan kendi hayatsızlığının içinde milletin hayatlarını gözetleyen bir sapık gibi durduğuma eminim. Gerçek şu ki ben karşı binada oturuyorum ve akşamları bu binadaki insanların hayatlarının bir bölümüne şahit oluyorum diyelim, en azından kendi pencereden. Gerçi Soren'in tüm hayatına şahit oldum denebilir.

ROSEMARY sargı bezini sıkıca MARTHA'nın ayak bileğine dolarken kafasını kaldırıp, gözlerini kısarak onu izledi, kafası karışmıştı. Bu arada bilekleri o kadar inceydi ki, nasıl kırılmadığına hayret ediyordu.

ROSEMARY: Nasıl yani? Soren kim?

MARTHA: Bu aşama yeniler için her zaman zordur ama açıklamayı deneyeyim. Soren senin kapı komşun, ben ise kapısına haftada bir yemek bırakırım. Henüz aldığı veya topuklularımın sesini işitip kapıyı açtığını falan görmedim. Ama inanıyorum bir gün olacağına.

ROSEMARY: Eğer almıyorsa, niye yemek bırakıyorsun ki? İletişimi tamamen kestiğin bir yakının falan mı?

MARTHA: Hayır hayır, aslına bakarsan Soren'i tanıımıyorum adını da hayatı boyunca buranın kapıcısı olan, adını dahi hatırlamadığım bir adamdan öğrendim. Soren, ölü toprağı serilmiş kadar sıkıcı mahallemize heyecan katan, burayı adeta bir detektif hikayesine falan çevirmiş bir karakter. Hakkında bin bir türlü dedikodu var, hangisinin doğru olduğunu tahmin etmekse güç. Bazıları yirmili yaşlarda aklını kaybedip, evde kuşlar görmeye başladığını söylüyor. Bir keresinde sırf bu yüzden dışarda birine saldırmış, açıklamasıysa adamı kurtarmak istemesiymiş. İddiasına göre kuşlar ceketinin yakalarından tutup kaçırmaya çalışıyormuş adamı. Dokuz yıl önce, çatıda sigara içerken annesini itip, aşağıya attığına dair söylentiler var ama sonra intihardı demişler, hiç yargılanmamış bile. Bunlara pek inandığım söylenemez doğrusu ama deli olduğu kesin. İki yıldır karşı binada yaşıyorum, perdesi olmayan nadir evlerden onunki. Uyumadığım veya dışarda olmadığım her an izliyorum onu ama izlemediğimde pişmanlık duyacağım bir heyecan sunmuyor bana. İki yıldır pencerenin önünde, gözleri sımsıkı kapalı, öylece bekliyor. Bir keresinde ölü olduğunu sanıp ambulansı bile aramıştım hatta. Soren'e ve bu amansız beklemeye o denli alışmışlar ki, kontrol etmeye bile gelmediler. Yani anlayacağın, bir yaşam belirtisi falan bekliyorum.

ROSEMARY'nin işi bitmişti sargı beziyle, vücudunu saran titreme, panik dalgası buz gibi yapmıştı parmakları. Yutkundu birkaç kez, dudakları birbirine yapışmıştı.

ROSEMARY: Peki anlattıkların doğruysa, böyle bir iblisi beslemenin kime ne yararı olabilir?

MARTHA: SØREN'i beslemek umrumda değil, yeni kız. Sadece onun keşfedilmeyi bekleyen bir hikaye olduğunu biliyorum diyelim. Bir gün keşfedildiğinde ise, hikayenin yazarından çok, kimin canlı tuttuğunu umursayacaklar. Kim bilir belki ropörtaj bile yaparlar benimle, her hafta aynı saatte aynı kapıya yemek bırakan o gizemli kadın... Bilirsin, bazen bir şeylere hakim gibi gözükme hakimiyetin kendisinden daha asil bir panzehirdir. Neyse, teşekkür ederim yardımın için, haftaya aynı saatte görüşüyoruz o zaman. Şimdi yetişmem gereken başka bir yer var.

Bunun üstüne ayaklanan Martha tökezleyerek merdivenlerden indi, kahkahaları yankılanıyordu merdiven boşluğunda. Rosemary'nin yaşadığı dehşet işe boğazına saplanmış kör bir bıçaktı sanki. Titremesine engel olmaya çalıştıkça olan hakimiyetini de kaybediyordu vücudundaki. Koşar adım döndü eve, çamaşır makinesine henüz attığı kirli perdeleri yıkamadan çıkardı, atladığı kornişleri umursamadan, büyük bir histeri içinde astı perdeleri. Kapıya verdi sırtını, yavaş yavaş yere süzülüp, dizlerini kendine doğru çekti. Kaskatı kesilen ellerini kafasının iki yanına, kulak hizasına aldığında ise ağzından dökülen kelimeler, demir koka gözyaşlarına karıştı:

"Hell is empty and all the devils are here."

SØREN güneşten yanmış teninde çatırtılar hissetti, kurak toprak gibiydi cildinin her bir parçası. Ellerini ve ayaklarını hareket ettirmeye çalıştığı anda ise kıvrandıran türden, derin bir acı hissetti, binlerce kemik aynı anda kırılır gibiydi. Ama en büyük acı gözlerini açtığı anda hissettiği idi. Simsiyah bir kan kaynıyordu sanki gözyaşı kanallarında. Avuçlarını bastırdı göz çukurlarına, göz bebeklerinin güneşin o altın ışıltısına alışması beklediğinden uzun sürdü. Ama buradaydı işte, nihayet buradaydı. Eli pencerenin koluna uzandı, bir hışımla açtı camı. Karşı binadan bir kız hayretler içinde onu izliyordu. Bu şok ifadesini daha önce de görmüştü. Ayağa kalkmayı denedi, keder dolu kramplar birbirini izliyordu ama direndi, yetişmesi gereken bir yer vardı.

Annesinin aynalı makyaj masasına doğru gitti, aynanın kırılğan yüzeyini boydan boya kaplayan bir toz katmanı vardı. Kaldırdı sağ elini Soren, ve tek bir hamleyle süpürdü tozu. Tozlar uçtu, uçtu, uçtu; en sonundaysa asılı kaldı ağırlığı seni, beni aşan havada. Yıllar sonra ilk kez kendini gördü Soren, saçları, sakalı alabildiğine uzamıştı, tozlanmışlardı da. Yine de temizlemedi saçlarını, sakalını. Havada asılı kalmış o tozlardan farkı olsun istedi, biraz daha onda kalsın, tutunacağı bir şey olsun istedi. O küçük toz taneleri kendisine tanıdık gelen yegane şeylerdi şimdi. Bu oda yabancıydı Soren'e; bu ayna, bu günışığı, bu hava, bu eller, bu adam yabancıydı. Dokunmaya yeltendi yansımasına, işitmeye yeltendi.

Tam o sırada makyaj masanın üstündeki saat titremeye başladı olan gücüyle, yepyeni bir saatin habercisiydi bu, kulakları sağır eden bir alardı. Soren'in sol eli yeltendi alarmı durdurmaya ama sağ eli sınıksız tuttu sağ bileğini. Yansımasına baktığında ise gözleri şefkat dolu tuzlu suyla doldu ve yüzünde o tanıdık, kurnaz tebessüm vardı. Buradaydı işte, yetişmişti. Dudakları aralandı yansımasının, duydukları içine doğru süzölen sisten başkası değildi:

"Bu anı ne zamandır beklediğimi tahmin dahi edemezsin, Marlowe."

Yaren Naz Avcı

· GÖLGESİNDE DİNLENMEYE GEL ·

- ➔ Spotify'da **Aralık Fanzin** playlist'ini dinleyebilirsiniz.
- ➔ Instagram'da **@aralik_fanzin** hesabını takip etmeyi unutmayın.
- ➔ Bizimle paylaşmak istediğiniz yazılarınız veya çizimleriniz varsa **aralikfanzin@gmail.com** adresinden bize ulaştırabilirsiniz.

HARİTALAR SADECE KEŞFEDİLMİŞ YERLERE AİTTİR AMA,

HAYAL DÜNYASININ HARİTASI SONSUZLUĞA UZANIR.